

Jacob Ørsteds prædiken sidste søndag efter helligtrekonger

Taler

Jacob Ørsted
Sognepræst

Dato

29. januar 2023

Sted

København

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 17, vers 1-9

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

For en del år siden var jeg til konfirmation hos min nevø. Efter anden salme blev konfirmanderne overhørt med udgangspunkt i salmen vi har sunget: ”Hvad mener I om Kristus?”

Præsten var en tidligere studiekammerat og han mente derfor at det lå lige for at spørge sin kollega: ”*hvad mener du om Kristus?*”

Jeg skal undlade at give jer mit svar, men blot sige, at konfirmanderne klarede sig betydeligt bedre.

Skulle vi spørge os selv, hvad vi mener? - Hvad vi tror om Jesus Kristus? – Så afhænger svaret nok meget af, hvad vi har hørt om ham, – hvad vi har at bygge på.

For disciplene, der gik sammen med Jesus, kom det i små stykker, og først efter opstandelsen så de, hvem han var til fulde.

Kristendommen er, en lang fortælling, om hvem Jesus Kristus er og den begynder med barnet i krybben, der bliver kaldt verdens lys, og fra da af skal han være det lys, som skinner i mørket, og som mørket ikke kan få magten over.

Gennem helligtrekongertiden får vi mere at vide, gennem det Jesus siger og gør indtil dagens tekst, hvor vi følger Jesus, der fører disciplene Peter, Jakob og

Johannes op på det, der i dag kaldes Forklarelsens Bjerg.

Det græske verbum for at føre hedder *anagå* og bliver i Ny Testamente brugt om den handling, der fører opad eller det, som fører frem til en højere erkendelse og indsigt.

Det vil sige, at dagens tekst handler om mere end fysisk at bestige et højt bjerg.

Det er oplevelsen af at være i denne verden og på samme tid se Jesus i sin guddommelighed.

Og disciplene bliver ikke skuffede.

For her, stående foran dem, lader Gud Jesus omstråle af en Guddommelig herlighed. Hans ansigt bliver som en sol, og hans klæder blev hvide som lyset.

Lys og himmelsk herlighed hører nøje sammen med det guddommelige. Og så er han ikke alene.

Jesus er i samtale med de to titaner fra det Gamle Testamente, Moses, der var manden, som gud valgte til at føre israelitterne ud fra slaveriet i Ægypten, og det var Moses, som modtog loven, de ti bud på Sinai bjerg. Buddene om, at du ikke må have andre guder, ikke må slå ihjel, stjæle og lyve.

Og Elias, han var profeten, som ved Guds hjælp kunne gøre undere og opvække døde, og som Gud til sidst selv hentede til himlen.

At det netop er Moses og Elias, Jesus taler med, skyldes at der er ved at ske en overgang fra det Gamle til det Nye Testamente.

For disciplene må dette mysterium have været en både betagende, blændende og voldsom oplevelse.

En kollega har fortalt, at da han skulle møde sin biskop for første gang, begyndte hans ben at ryste den lange vej hen til biskoppens skrivebord.

Så nervøs og betaget var han af hele situationen.

Præsten fortalte endvidere at hele oplevelsen bjergtog ham så meget at han ønskede at fastholde situationen så længe som muligt - først tredje gang biskoppen sagde: ”tak for i dag”, forstod han, at audiensen var forbi.

På samme måde overvældes disciplene af øjeblikket, hvor alt går op i en højere enhed og får sammenhæng.

De mange tegn de har set, og de forunderlige ord de har hørt, giver mening, da de ser Jesu lysende ansigt, de hvide klæder, og Gud der taler.

Det er ikke mærkeligt at Peter tilbyder at bygge tre hytter for at fastholde øjeblikket.

Et troens øjeblik som nogle mennesker får lov til at opleve én eller flere gange i løbet af deres liv.

Et troens øjeblik som andre må gribe, når Guds skaberværk overvælder os, der hvor vi står.

I begge tilfælde ønsker vi at fastholde situationen – det frydefulde øjeblik og den tid hvor det onde og besværlige ikke er til.

Men meningen med forklarelsen på bjerget er ikke at fastholde situationen for disciplene – nej - det er ikke fuldendelsen men begyndelsen på et stykke arbejde - det er en oplevelse, der skal gives videre og derfor ender dagens evangelietekst med, at Jesus tager Peter, Jacob og Johannes med ned fra bjerget.

Og selvom Jesus befaler dem ikke at sige noget om, hvad de har set og hørt- så får de slet ikke tid til at røbe det for andre.

For hverdagen rammer dem straks de når foden af bjerget, hvor en folkeskare står om en far og hans syge søn og kalder på Jesus, da de ser ham – for de har brug for hans hjælp.

Og sådan gik tiden, for der var hele tid bud efter Jesus og hans disciple

– men Peter, Jakob og Johannes gemte deres oplevelse i deres hjerter, for i et øjeblik var de blevet ført op og tilbage til skabelsens første tid, hvor Gud så, at

alt var godt.

Det er som med kirkegang – Skønt vi oplever øjeblikke af guddommeligt nærvær, skal vi ikke blive siddende herinde eller hjemme ved radioen. Nej!

Vi skal ned ad bjerget og ud af kirken igen. Ud i den helt almindelige hverdag hvor glæder og sorger veksler med hinanden – men også med vished om at ubarmhjertige krige raser, og forurening tager til, mens naturen skælver.

Da disciplene hørte Guds stemme, blev de grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen til dem og sagde: ”Rejs jer, og frygt ikke”.

Dette ”rejs jer og frygt ikke” skal vi tage med os.

Det kan også siges på en anden måde med et par linjer fra Amanda Gormans digt: ”*Det bjerg, vi bestiger*”. Digtet, der har næsten bibelske dimensioner, blev skrevet og læst op, da Joe Biden blev indsat som præsident. Dengang som nu ligger landet i strid med sig selv og opgaven med at blive hel beskrives som at bestige et bjerg.

Grundtonen i digtet er at der er håb –

Jeg citerer den sidste linje

”For der er altid lys, hvis bare vi tør se det, hvis bare vi tør være det”.

Det handler ikke om alene at se lyset og prøve at fastholde det - men også at være det

– det er ikke nok at blive inde hos biskoppen i nervøs betagelse – men præsten må også ud og være præst

– det er ikke nok at være med oppe på bjerget og have stjernestunder i guddommeligt nærvær – man må gå med Jesus ned af bjerget og ud blandt andre, og vi tør det, fordi han har sagt ”Frygt ikke”. Amen

Kilde

Talemanuskript tilsendt af forfatter

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag efter helligtrekonger

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jacob-oersteds-praediken-sidste-soendag-efter-helligtrekonger-2023>